

Romana Colceriu

IZGONIREA ÎN AMANDIA

Colecția: *Poeții Urbei*
Seria: *Poeții Mureșului*
Coordonator: **Ion Vădan**

Coperta: **Sorin Luca**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
COLCERIU, ROMANA

Izgonirea în Amandia / Romana Colceriu. -
Cluj-Napoca: Dacia, 2003
(Poeții Urbei. Poeții Mureșului)

ISBN: 973-35-1620-1

821.135.1-1

© **Editura Dacia**

Cluj-Napoca: 3400, str. Ospătăriei nr. 4, tel./fax: 0264/42 96 75
tel. 0264/45 21 78, O.P. 1, C.P. 160
e-mail: edituradacia@hotmail.com, www.edituradacia.ro

București: Oficiul poștal 15, sector 6
str. General Medic Emanoil Severin nr. 14
tel. 021/315 89 84, fax: 021/315 89 85

Satu Mare: 3600, B-dul Lalelei R13 et. VI ap. 18
tel. 0261/76 91 11; fax: 0261/76 91 12
Căsuța poștală 509; Piața 25 octombrie nr. 12
www.multiarea.ro

Baia Mare: 4800, str. Victoriei nr. 146
tel./fax: 0262/21 89 23

Târgu Mureș: 4300, str. Măgurei nr. 34
tel./fax: 0265/13 22 87

Redactor și tehnedactor: Alexandra Rednic

Comanda nr. 4889

În atenția difuzorilor de carte:

Timbrul literar se virează la Uniunea Scriitorilor din România,
cont 2511.1-171.1 ROL, BCR Unirea.

Romana Colceriu

**IZGONIREA ÎN
AMANDIA**

EDITURA DACIA

Cluj-Napoca

Două-trei vorbe dulci

Poemul în proză se dovedește, până la urmă, cea mai vitală invenție simbolistă. El pare acum, în literele române, într-o recidivă accentuată, de nu chiar pe renaștere. Se-nțelege că parte din meritul acestei resuscitări se trage, în parte, din abolirea genurilor și mai cu seamă a limitelor lăuntrice dintre speciile fiecărui gen. Dar în parte – și poate chiar în partea bună – renașterea acestei specii se datorează chiar unui nou interes și unei noi motivații pentru specia ca atare. Dacă poemul în proză combate, de la sine, pentru ștergerea granițelor de gen, reînvierea lui se datorează tocmai interesului pentru specie. Postmodernismul și permisivitățile lui nu sunt decît o conjunctură favorabilă, nu și o cauză eficientă. Doar în măsura în care orice întoarcere și orice resuscitare aparțin cu exclusivitate postmodernismului el poate fi ținut răspunzător de această nouă vîrstă a speciei. Altminteri, e mai probabil că, atunci când afirmă, în prefața la *Ferestre '98*, că această specie și-a atins legitimitatea în anii '90, Mircea Cărtărescu greșește mai degrabă secolul decît anul. Fapt e că această specie e acum într-o ofensivă (preponderent) feminină. Două din protagonistele poeziei tinere – Doina Ioanid și Adela Greceanu – se țin programatic în limitele ei. Inițiativa lor, desuet provocatoare, e susținută acum și de Romana Colceriu.

Poemele Romanei n-au nimic (oricum, nimic semnificativ sau grav) nici cu senzațiile epicizate ale Doinei Ioanid, nici cu biografismul ludic al Adelei Greceanu. Deși, firește, nu pot ocoli întru totul nici sugestia biografistă, nici flora de senzații. Cu atît mai mult cu cît și poemul ei (pentru că, la urma urmei, cam despre un singur poem e vorba) pornește de la o tramă de sentiment și desfășoară o istorie amoroasă din care nu puteau absenta motivat nici senzualele, nici decupajele. Dar amorurile Romanei se întorc mai degrabă asupra cuvântului și devin o narațiune *hemografică*, de un stănescianism mai curând invelat decît etalat. Biografia s-ar vrea aici poem, poemul s-ar vrea zburător, iar poeta se chinuie să le facă amândurora poftele, făcându-și însă și ei loc în acest triunghi deopotrivă devoțional și trădător. Uneori cuvintele ei

se umflă din participație romantică, alteori se dezumflă din porniri caricaturale. Tendința dominantă e de a reprima avânturile, deși nu întotdeauna cele două limbaje – cel emfatic și cel peiorativ – se împletesc. Uneori ele se resping și stările merg în disonanță, poemele urmărindu-se mai degrabă în contrapunct decât în armonia contrariilor. Reticile sacrificiale și reticile salvatoare, cam prea date pe față, se succed fără a se suprapune, punctând din loc în loc epica descompusă a stării. După cum și dicția sentimentală merge în paralel cu cea histrionică, promovând voci nu doar distincte, dar și divergente ale poemului. Cerneala sentimentală se întinde cam mult, dar când textul dă în excese poeta îi atașează un contrapunct salvator (ca în, de pildă, *Totul sau nimic*). Notații mai cinice sunt făcute pe seama cotidianității, dar și în aceste tăieturi Romana Colceriu introduce un semn de tandrețe mântuitoare de grotesc. Inflexiuni – voluntare sau involuntare – din penelul floral al lui Dimitrie Anghel ori, din contră, din mecanomorfa lui Urmuz, arată mai degrabă deschiderea partiturii decât o soluție de conciliere. Deși rescrierea parodică – mai la vedere în unele texte, cum e *La noi...* – poate pleda pentru premeditarea unui intertextualism de formule mai curând de texte. Romana Colceriu nu se bizuie, totuși, pe erudiția de specie, ci mult mai degrabă pe spontaneitatea ei. *Izgonirea în Amandia* e un volum construit după o oarecare logică a circularității, cu difracția în fascicole a unui scenariu unitar, scenariu resorbit în devoțiunea și depravarea poemului. Fișele de stare sunt dictate de impulsuri autonome, dar ele converg, totuși, în trama comandată. Debutul Romanei Colceriu îmi pare în totul motivat.

Al. Cistelecan

Povestea Poetului

El se mărturisește așa:

Eu m-am născut și am murit într-un singur moment, viața mi-a rămas atunci... acolo...

De dimineață m-am pus în gura unei păsări, i-am luat ciocul și am început să scriu după cum ea ciripea...

Atunci am aruncat piatra și m-am întâlnit cu prima literă despre mine...

Era începutul primăverii... și nu era un început oarecare... ci o derivă verde de la el, în diverse stări de bucurie.

Povestea Cărții

... și Ea se mărturisește astfel:

Eu m-am scris într-un singur moment...

era pe când am fost izgonită în Amandia, Țara-Celor-De-Iubit și am început să culeg din roadele ei sărăcia cuvintelor; restul roadelor le-am adăugat neputinței mele. N-am știut cum să fac totuși cunoscută puțința rămasă spre a trăi... și mă născusem să viețuiesc, adică să dau vieți și să împărtășesc.

Povestea lor despre cuvinte

...mărturisire împreună

Oricât ne-am strădui la decantarea gândurilor noastre, un gol rămâne mereu să prindă mucegai.

Oricât de greu ne-ar fi să izbutim, tot ne vom rupe arcul, săgețile și armura, pentru a ne lua la trântă cu ele... cuvintele.

Doar așa, când rămânem goi în fața cuvintelor și ele se luptă cu goliciunea noastră, nu știm cum se face că ele se întorc de acolo mai pline.

Epilog

Acel moment și acea Carte nu știm când au început, dar Poetul ne spune că încă nu s-au sfârșit.

Și așa, în întunericul nedeprins al nopților, setea își închină minutul tăcerii și trezirii...

Poem veșnic neterminat

La mine-n bordei e mereu frig și ceață când mi se apropie vocea lui nătângă și creață, răsuflând a balaur ascuns în ea, dormind a dormire adâncă... o alungare de stele devine bordeiul meu... nerv.

La mine-n bordei răsare primejdios de pitic nufărul alb al pietrei necioplite... iar ciocane se opintesc s-o zdrobească, s-o dărâme, s-o mute, s-o piarză... În zilele de marte îmi cer și mai mult ciocanul pentru mine; nu-l las în greutatea nimănu, nu apasă nimeni peste fierăraia din el... iar piatra nu se face seacă la vedere lui, ci se sfarmă pe sine... singură se aruncă în mori ce nu-i iartă limba... singură se culege apoi de pe firele de mărgelă atârinate de balamaua ușii.

Își adună apoi fibrele răsfârte pe margini de pat, pe acoperiri unuroase și gri, dungate, șifonate demult de stat degeaba, se caută în fărâme pe sub masă, pe masa cu foi necartonate de la sine, ci de scrisul adunat unul peste altul pe colțuri mereu insuficiente de hârtie... cu greu își aspiră cu nările furtunoase, de prin toate ungherele, literele sfârtecate, alunecate, alungite și pripite.

Apoi se întoarce piatră la locul ei, se aruncă în râu, își spală rănile și se adăpostește în bordeiul mocnind a primejdie... căci acolo se sfarmă piatră...

P.S. „Un poem începe cu mine, fuge de mine, dar se întoarce tot la mine. Mă găsește, mă aleargă de nebun prin mine, mă răpește și mă abandonează obosită... așa el se scrie cu mine, despre mine, o dată cu mine.”

Muzică de studenție

Din nou auzea aceeași melodie, din nou aceiași pași și-i număra pe coridoarele gol-pline de oameni-note. Era un sunet deloc modificat, amplificat sau apogiat. Totul decurgea la fel: cu scaune, cu mese, cu citit, cu întâlnit, cu ciocolată și dischete. Undeva trebuia căutată o altă Măsură...Da! Ca să se poată cântări altfel lucrurile, ca să se poată percepe alter(n)ități altfel... undeva într-o alt-fel de muzică, printr-o alt-fel de armonizare trebuia schimbată întreaga viziune: aceea a cântării într-un glas, dar nu a lui cu ceilalți, ci al lui cu lui, pentru a ajunge la muzica sferei lui cu LUI. Dar degeaba va aștepta de la alții să perceapă sunete noi.

„Tu încearcă și încearcă-te, pentru a da muzicii tale noi înțelesuri și atunci ascult-o pe a ta... o vei auzi altfel și pe a lor, supra-pusă, compusă sau sub-pusă primeia.”

Atunci EL îți va spune: „ascultă-te pe tine mai întâi iar apoi nu vei mai fi atent la dez-acordurile din jurul tău. tu rămâi să te cânti după propria-ți compoziție”.

Veste...

„M-aș fi aruncat în fața ta să-ți spun că A(M) VENIT TOAMNA! Eram sigură că încă nu știai și nici nu-ți spusese nimeni să te uiți pe fereastră. E așa de greu să vezi un anotimp dacă nu ești anunțat sau vestit.

Da, abia apoi poți să îl simți ca o schimbare, pentru a face bilanțul: ce-mi va aduce nou și ce-mi va șterge din cele vechi? De fapt m-aș fi aruncat în fața ta pentru a cerși șperaclul toamnei, pentru a răzui un început de lăncezeli care uneori ne isprăveau. Ar fi fost frumos să privesc primirea VEȘTII; când ai fi urlat că totul *se va usca, va cădea*, dar că *se va așterne* în altă parte, trezit la o nouă viață într-un alt sălaș.

Probabil aș fi propus un joc: să numărăm din una în alta tot ceea ce merită să cadă pentru a se așeza în alt loc... apoi să alegem Locul în care să ne re-în-fățișăm... dorindu-ne locuirea veșnică” așa se împărțeau...

Zi de Unu

O zi care vine doar dacă o aștepti, cu ea, cu tine, cu mine
zi care pleacă, doar după ce vine și stă, cu mine, cu tine, cu
o zi cât pentru un început de lume, e UNU ăsta, care vine, stă
și pleacă
de ce?
Ca să poată veni iar
doar în aceleași clipe
cu ea, cu mine...

De vorbă...

Cum e oare să scrii despre banalități (în condițiile în care ești convins că nu o faci tot timpul), dar care dez/s-bătute îți dau prilejul celor mai mari provocări, neliniști, lupte?

Mersul la piață, de zi cu zi la unii, din săptămână în săptămână la alții, din Paște în Crăciun pentru cei mai mulți. Aceeași metodă a trezitului și a scormonitului de sertare, „lista mică” pentru cumpărături care nici pe departe nu anticipează bucuria vederii „listei mari” de prețuri, pentru a da de la început dureri de cap, care oricum apar mai târziu, ca fiind alte banalități, dar privite cu seriozitate chiar dor. Sacoșă, autobuz, înghesuiață, târguiață, nimereală... toate la un loc, mai vine întâlnirea cu un coleg, fost amic, vecin... și-i gata ziua.

Dar oameni buni, PIAȚA, ZIUA, LUMEA, DURERILE, cum sună dacă le *spunem altfel pe nume...* când trezirea de dimineață înseamnă somn (de care mulți nu-și dau seama și rămân doar la starea de veghe în care se răsfată doar cu răspunsuri, fără întrebări). Când lumea din jur (amici, prieteni, vecini...) nu face decât să-ți simți în singurătate și mai mare, clipa (adevărată durere), când ‘zi’ poate însemna clipă sau an. Astfel totul poate fi o *piață de bunuri sau de nimicuri*. O piață ca o voce de tanc, devenită și re-venită în fiecare zi, săptămână, Crăciun, Paște.

Însă dacă e să îi spunem altfel pe nume, am zice că există o piață a lor și una a ta, în care poți să urci și să cobori oricând, indiferent de prețuri (o piață aici și una dincolo).

El de exemplu își vedea piața găurită, răvășită, dureros de goală, astfel că nu avea ce să cumpere sau pe ce să-și cheltuiască ne-avutul. Pe tarabele ei trebuiau să fie monștri sau zâne de tot soiul, pentru ca el la rândul lui să aibă ce vinde. Doar că mai întâi trebuia să producă *ceva* de vânzare: poate o strachină de

întrebări cu sine, o legătură de prietenie cu alții și un fir de adevăr despre lume. S-ar vinde oare pe piață ?

Când se întâlnea cu un fost camarad și-și regăsea singurătățile, simțea cum o tarabă de dincolo se umple, când își umplea o sacoșă de aici, simțea golul de dincolo („vai, dar pe acela trebuie neapărat să-l umpli!”). Gol cu gol, se făcea o legătură de goluri, iar când își simțea în final golite toate buzunarele, își simțea pline toate sertarele dughenii. În sfârșit, era bogat! și-și putea deschide *propria (v)(p)iață* .

Așa au apărut / ar trebui să apară P.I.E.Ț.E.L.E, doar că nu uitați, stimați cetățeni, ele trebuie doar îngrijite!

Epilog sau „drum înapoi”: ca să ai dreptul să zbori ai nevoie de aripi; ca să poți să ai dreptul la aripi îți trebuie și pământ, ca să poți să ai pământ, unde e certificatul de împroprietărire ?

iată drumul înapoi înspre banal

de aceea revenirile sunt mereu necesare.

Lecție de analiză

(EAL = nici ea nici el)

Demult, el încercase o noua metodă, un nou unghi de a privi lucrurile: se alina cu câte un dialog, cerea câte un interviu, dar mereu punea întrebările prea repede pentru a putea extrage corect concluziile. Tocmai de aceea în ziua precedentă nu a mai avut răbdare și a izbucnit: „1-2-3-4-56-7-8-90+!’”#o%&/O=?*”.

Apoi i-a părut groaznic de rău, dar știți de ce? pentru că nici măcar EAL nu a știut ce a vrut să spună.

Se întâmpla des acest lucru cu EAL, dar toate până în ziua când a primit un telefon. Era de la Celălalt Capăt o voce care îi făcea doar semne: semne de apă, de foc și ninsoare, care îi arătau pe rând cât îi poate fi de cald, de frig și de sete, dacă ar lipsi interlocutorul.

Și de atunci EAL a rămas (tot) așa: uneori înghețat de ninsori, alteori înecat de ape sau pârjolit de foc... alteori dus de ele departe...

pentru că atunci legătura s-a întrerupt o dată cu vântul...

Seară de Bal

O zi cât noi de mare e și 20... și El e tot ce crește și nu se mai oprește... e preajmă de moment în care doi era în unu, când descoperiri și împliniri cădeau peste noaptea în care am învățat să zbor. Da... iar apoi am învățat să merg... iar după un an am știut să văd ce nu se vede, să râd ce nu se râde, să plâng ce nu se plânge... și noul început s-a arătat. Un plin de ape și mistere, care sătul de „obiceiul” de a învârti Roata Timpului și a Lucrurilor în aceeași direcție și cu același ritm, a început să adauge la fiecare clipă o secundă, la fiecare drum un pas, la orice loc comun o nuanță, la toată viața un om... la om, o inimă.

ce nou a fost și ne-nțeles...

ce nou mereu ș-acum, dar plin de înțeles...

om mare e iubirea...

Frig și cald

Moto: „Și nu e inimă furată și nici luată, ci doar dată, cu loc, cu timp, cu ore de noi... de doi, de-o barză care ne-a născut...”

Era o zi în care nimic nu se putea vedea altfel, decât ceea ce era să vină. Dar nimeni nu știa. Frigul acoperise mare parte de orizonturi, iar o iarnă grea se întrezărea pentru vieți de-a lungul. Chemări din toate părțile vesteau ziua în care urmau să se încălzească vie(tă)ți adăpostite demult în straturile cele mai adânci ale Mamei-Terra. Veghea se ascunse printre nori de muzică cerească în încăperile pe care nimeni nu le vedea decât friguroase.

De ce sunt atât de lipsiți de imagini și imaginație unii, care nici măcar nu cred că Barza e cea care le aduce mereu Viața? Poate unii văd începuturile doar cu plânsete, ni-micuri și friguri, când ar fi atât de ușor doar să se lase cuprinși de câte o sărbătoare în care orice este posibil, și în special noul început, când barza poate aduce și râsul și totul și căldura. Atunci acel început e timpul marelui cadou pe care vrei să îl despachetezi o viață înainte, fără să-i atingi miezul veșnic roditor de mister, care cheamă o înaintare continuă înspre El.

De-abia atunci vom deveni și noi lipsiți de imaginație, când nu ne vom putea vedea în lipsa căldurii, și a râsului undeva în altă burtă.

doar că este imposibil deoarece cu noi barza e mereu dornică de naștere și re-naștere. Ce iese din noi o dată, intră împătrit sub alte forme în alte locuri. Și ce a ieșit din noi dacă nu substanța creșterii drepte sub soare: căldura!

Risc

Cum ar fi să ne zidim casele pe vezuviu în fiecare an sau să cădem de la înălțimea unei clopotnițe în fiecare clipă?

Ar fi de ajuns să ne punem aceste întrebări în fiecare zi, pentru a fi dornici de a ne naște din nou lângă pompei sau manole.

Altfel nu putem face decât să-i vedem pe ei acolo, spunându-și:

(P) - ce vânt te aduce la înălțimea asta

(M) - aș învăța să zbor

(P) - fără aripi

(M) - cu șindrilă

(P) - eu zbor de mult... o dată cu lava

(M) - de sus cum ți se pare lumea

(P) - mare, mare... de fapt o mare nebunie

„iar unii, oricât s-ar chinui, nici măcar aerienu pot fi...”

(M) - dar de jos

(P) - de jos nu mi se mai pare... chiar e

„iar unii, oricât s-ar chinui, nici măcar aerienu pot fi...”

(M) - jos ajung ca ea

(P) - nu mai am curajul să mă gândesc la izbucnirea mea

(M) - decât să rămân jos, mai bine mă afund în jos-ul și mai adânc al fântâniei. De acolo îmi mai zăresc câte o aripă, dacă nu, măcar se oglindește sus-ul în mine și prind curaj

(P) - pe tine te mai cheamă cineva

(M) - ...

(P) - când

(M) - de fiecare dată înainte de a se naște

(P) - și înainte de a muri

(M) - abia atunci încet

(P) - încet, încet fac ochi și ar

(M) - ar, ar învăța să z

(P) - zb

(M) - zbo

(P) - zboa

(M) - zboar

(P) - zboare...

„și zbrrrrr pentru alte sute de ani “

De ziua ta...

Ce se întâmpla de fapt, atunci, când fără să o întrebe nimeni, ea stând în singurătatea ei, i se lua încă un an (și dacă anul acela se adăuga altcuiva?). Se întâmplau în lumea aceea atâtea lucruri fără ca ei să le dorească, și atunci ce se putea face pentru ca măcar un singur lucru, ei să îl poată determina; și care ar fi acela, dacă ar trebui să aleagă.

Veă spunea că ar putea să le spună apelor să curgă înspre izvoare, Lim spunea că lui i-ar fi simplu să îndrepte munții cu vârfurile în jos; doar că nici unul nu știa cum ar putea-o ajuta pe ea, care în cel mai apropiat trecut urma să mai aibă încă un an în minus. Astfel au ajuns să se sfătuiască în privința evenimentului:

- aș zice că nu e cale de întoarcere pentru ea și totuși ea trebuie întoarsă de la trecerea în care urmează să intre
- de fapt eu nu cred că asta ar depinde de noi, uită-te, de exemplu mie mi s-a întâmplat să curg înspre izvor doar pentru că mi-am dorit prea tare... și m-am trezit așa... cum izvorul se adăpa din mine...
- și eu, m-am afundat într-un vârf de munte doar pentru că doream prea mult să suflu eu vântul...
- ar trebui să o lăsăm așa, până se va speria îndeajuns de puternic, ca să își dorească schimbarea

Și zilele se numărau pentru ea în altă direcție, aceea a împlinirii unui nedorit... până când s-a uitat în jur și a văzut că începuse să nu mai semene cu lucrurile, să nu se mai potrivească, pentru că și ele începuseră să își schimbe numele.

Ar fi putut în acest caz rămâne singură, și nu singura nepotrivită: „trebuie să vină clipa și mai repede, ca să îmi pot schimba

numele anilor înainte sau înapoi, în sus sau în jos, asta nu mai contează.” Trebuia să vină ziua aceea de nimeni chemată, dar care te face potrivit (adică „potrivitor”) cu lumea. Clipa a sosit și ea s-a botezat întru noul nume.

Vea și Lim mult timp după:

- de fapt noi nici nu puteam interveni la timp, pentru că e foarte greu să găsești acel intermediar între lumile noastre. Noi trăim aici printre lucruri, convinși că noi ne schimbăm mai întâi și apoi se botează lucrurile... dar văd că se poate întâmpla și altfel...

Imagine... uitare

Ce-i spune oglinda în față omului?

- Hai să semănăm (eu la iarnă, iar tu la vară)! Și omul se miră că oglinda vorbește, uitând să mai semene cu cineva, chiar și cu el însuși.

Îi este frică de astfel de propuneri. El trebuie să se simtă în față faptului demult și deseori împlinit: baie-uitat în oglindă-freză. De data asta faptul ce era sigur că o să se îplinească, nu se dovedea, iar el nu putu decât să uite de ce intrase în baie (sau și de mai multe).

Spontan de prima dată, a doua oară părându-i-se că a înnebunit, ar fi acceptat faptul împlinit prea ușor... și atunci de ce să nu fugă de prima dată, înainte ca lucrurile să se în-făptuiască (de la sine).

Boala

Există momente care trebuie umplute cu anumite persoane / trăiri. Dacă nu, acele momente nu mai există în deplinul lor. Semnificația pură, primară, dispare și apare simptomul bolii: „azi vreau să fiu prada unei boli, așa că simt o durere virtuală. O să simulez un sentiment nefast și îmi voi trăi imaginar despărțirea de sănătate. Așa îmi jelesc neîmplinirea, poate greșeala de a nu fi fost bolnavă la timpul potrivit... și chiar de nu voi urla, acum pot să le trec pe toate prin filtrul bolii. Sănătoasă, nu simt dimensiunile anchilozate sau, deși le văd, le trec cu vederea... îm-bolirea e necesară.”

De fapt nu e vina ta că nu ai știut că sunt bolnavă de-a binelea, ci a neștiutului că există...

În căutare de personaje ***Cartea ta***

Ce ușor este să dai mereu vina pe cineva... iar în „cazul” pe care îl dezbat acum, vină, este sinonim absolut cu imaginație. Acea imaginație a lor, a celor ce se vor desfășura sub penița ta, marile caractere. Ar trebui toți să fie niște complexați, de lipsă de acțiune proprie și autentică, de dominație; de aceea tu nu poți să concepi decât personaje în luptă cu ele și cu alții... pentru a ieși de sub peniță, pentru a ieși din pagină, pentru a deveni ele însele, care să scrie cu ele, pentru ele și alții.

Există personaje-punct sau personaje-virgulă, care trebuie chiar să iasă de sub cuvânt și să se împrăștie din viața lor, în afară, în alta, în a celor care cred în ea, în lectură. Sunt personaje care aparțin tuturor și nimănui, care zdrobesc litera și pun mâna pe sapă, pe munte, pe apă și pe cer. Linia de dialog e pusă pentru Tine, cetitoriule, iar dacă acela a hotărât să pună două personaje în discuție, fii sigur că al treilea ești tu, care va trebui să îți cauți linia proprie de dialog, să îți alegi cuvintele și să te certî pentru semnele de punctuație.

Cartea trebuie să ofere cele mai puține detalii. Nu trebuie să arate ce știe autorul ei, ci să fie o imagine vie a lucrului de la care vei putea pleca tu pentru a ști, pentru a deveni. Ea e punct de plecare în toate direcțiile. Nu trebuie să satisfacă nici un răspuns, ci doar să-l rîcâie... să fie lucrată, muncită în sensul interogației eterne, căci răspunsurile trebuie căutate deasupra copertelor, în depărtarea, în continuarea lor. Oferirea de răspunsuri ar fi cea mai mare lașitate pe care ar oferi-o scrisul... ar fi prea simplu pentru tine, cetitoriule! Tu trebuie să te lupti veșnic... DA! te vei putea „relaxa”, trăind în sfera ei. Ieșit, va trebui să continui lucrarea începută de El. Nu te amăgi!

Iar dacă există undeva răspunsuri, ele sunt acolo unde nu le cauți sau ele există dacă nu le cauți...

De fiecare dată după ce cad de pe cal
muncă un moment de culpă: mite a sta
aici, jos, ridicată ; a mă ridica pentru a
rădea din nou...

Mărul

Cea mai mare schimbare pe care o simțea după atâta amar... de timp, era de fiecare dată după ce mânca un măr. De fapt molfăitul nu făcea decât să mistuie ceea ce nici el nu gustase vreodată. Coaja era cea care-l făcea să nu poată ajunge niciodată la miez, iar sâmburii îi scuipa printre dinți, că poate, poate, va arunca astfel și surplusul, pentru care mânca mărul întreg...

Prima zi era la fel cu cele care urmau să vină, iar ziua următoare ca precedenta... și totuși, de abia ce mânca un măr și era altfel... dar de unde alt gust?

În pere, prune sau migdale...

Muzica în doi

Ce limpede poate aluneca o întreagă poveste pe muzică... așa s-a întâmplat aseară, în parcul din jurul statuii; prin muzică imaginile se stârneau.

Și cum se mai nasc atunci copaci plângând din mi minor, cum râd de bucurie re-urile toamnei... cum ei se agață în viață de do-uă forme.

Să stați să plângeți când stânga vă dă zor, iar dreapta vă dă mor...

când copaci se simt cu ramuri două, iar când înspre una se despică cu nouă se ridică.

Și cum mai urci atunci înălțimi pe care alții au coborât în spinare și cum mai stai cu fața drept... în soare. Fug atunci de tine și ninsoare și ploaie și frig și strig, iar peste toate stau ele, sunetele vorbitoare ale poveștii care se scurge acum pe sub umărul tău...

căci tu ești tu, în alții nu ai piept...

Inimă/trup

Arderea focului este ca suflarea vântului, suflatul vântului este ca aducerea furtunii... furtuna este ca marea, marea ca tine și tu ca mine. Mine mă exist pentru că am inimă vie, iar mine nu exist căci trupul e mort... de furtună, de mare.

Pe stradă rachete, pe-afară machete, un dumas bătut de vreme, un twain bătut de vânt, un andersen zburdat pe pustiu... toate lucruri ale trupului mort, ale trupului fără zbor, ale ochiului chior.

Mozzart, cu doi, trei 'z'... bach, cu cinci, șase... iar alții cu nici unul, instrumentiști sau spectatori... trupul mort...

Așa răsună focul alb, așa se suflă vântul surd, așa cade furtuna secată, așa marea... ca mine, ca tine nu e întrupată...

Încotro, inimă vie?!...

Aproape

Cât poate sta de aproape frunza de nuc, cât e de aproape aripa de cuc, cât de lipită e steaua de cer, așa de departe eul de eu... Nu puteau să nu se apropie unul de altul nici măcar o clipită, căci mereu ar fi intervenit cearta. Și totuși, într-o zi de noiembrie, s-au rătăcit. Unul mersese la Vale mai repede, nemaiputând anunța pe nimeni. Calea nu era bine știută, dar cu toate acestea nu se încumetaseră să aștepte unul după celălalt. Mai lipsiră doar câteva întoarceri și s-ar fi putut întâlni...

Întrebări, ziare, parcare, mașini, toate căutau întrebătoare. Nimic, nimic. Se pare că trebuia să stabilească altfel legătura... și se îndreptă către telefon.

- alo, sunt eu
- și eu
- și unde ești
- unde ești și tu
- nu râde de mine
- dar puteai să mă aștepti
- atunci pleacă să nu te mai văd

Și plecând, locul lui fu luat de lup, iar acum se simțea atât de aproape de el, ca sufletul de trup.

Vals sincron

Cred că cel mai frumos lucru 'ste să te măsoari în flori sau cel puțin o dată cu ele. Nu de mult timp, ea încerca să se privească alături de Ea, floarea, care creștea sau nu în ritmul ei... astfel: Arunca o mână pe fereastră, se dezmembra puțin câte puțin, pe când cealaltă își încetinea uscarea înspre soare. Apoi se reîntrupa astfel:

Aduna câte o mână (de frunze de toamnă) de pe jos și se înălța o dată cu ea, îmbibată de aer clorofilat.

Așa se întâmpla cu aceia care își trăgeau seva din același pământ, morman de ciolane și rădăcini nesincronizate în creștere.

Doar ele avuseseră norocul să fie sincrone în creșterea-le...

Ca să răsară o frunză verde, trebuie să se usuce toate celelalte; apoi câțva timp, nu mai e nimic... și deodată se crapă de ziuă. Prima zi de clorofilă pentru unii, a „veșnică” pentru cei ce mereu trebuie să se usuce pentru alții...

Alt fel de Cănuță...

Cel mai ciudat era că își simțea capul sucit într-o parte... sau alta. La cea mai mică adiere care se abătea asupra lui, devenea irecognoscibil din față. Trebuia să stea din profil ca ceilalți să-l poată privi în ochi sau cel puțin să-l recunoască. Nu mai era la fel; trebuia să își pună căciula invers sau să se întoarcă după cozorocul ei... să-și înnoade cravata doar cu o mână, să-și învârtă mobila, cuierul, soba, masa... să învârtă totul în jurul lui, pentru a-i fi utile... trebuia să restabilească o altă ordine, conform lui. Și mai adevărat i s-a părut când s-a întâlnit cu un coleg, care i-a răspuns stând cu spatele, nefiind obișnuit cu noul lui așezământ. De fapt totul era pe dos, inclusiv răspunsurile; cel mai rău era că toți trebuiau să intre în jocul lui, pentru a încheia o conversație:

- de când plouă pe la voi?
- De mâine.
- Da?!!! Dar mâine ce-a fost?
- E.R.A
- Și concursul?
- L-a câștigat Pier-Dut din Franța.
- Unde te uiți acum?
- În ochii tăi...
- Și?
- Îți fug într-o parte, parcă nu te-ai uita la mine...

De vorbă cu și despre telefonul mobil

De vorbă cu el, îți dai seama că e o bucată de plasticon îngălbenit, însurit, înalbit... încălțat sau îmbrăcat în catifea sau pelerină, care vorbește cum vrei tu sau cum vor alții, îmbutonat, îmbujorat dacă-i spui intimități... cu loc de reîncărcare, te ascultă mereu cu răbdare și are limba lui ALO!

Singurul butonaș pe care nu i-l găseam într-o zi, era cel pe care scria „viață”.

Asta căuta cre-că și el, viața din el, un mobil (cu accent pe „i”)... dar știți că a găsit-o? În SMS-uri. MESAJELE!

Și-a dat seama de asta, atunci când de fiecare dată când îl lua în mână citea și recitea mesajele... nu le ștergea, ba își mai și umplea până la refuz memoria cu ele... dar ele erau viață. Apoi mai butona prin meniu și tot la ele se întorcea, pentru că fiind așa de scurte le uita.

Nu ștergeți mesajele! Ele sunt sufletul care îl țin în viață, îl fac să miște... nu le ștergeți chiar dacă sunt de la *333 sau *222.

Ce altceva înseamnă atunci SMS, dacă nu „solo-mobil-sensibility”.

Învățăturile...

„...știi tu, c(e)titoriule, acele momente în care urlă liniștea la tine și se spetesc să nu se dea la tine pereții; știi, tu, cel atoate-trăitoriu, de vântul ce atunci se chinuie să între prin toate crăpăturile, și viforul și viforul, la fel; ai auzit, tu, cunoscător de doruri, acel cânt care oricât l-ai asculta, nu a cuprins din greșeală nici măcar un sunet; ai încercat atunci tu, să aduci de afară orice suflare, orice îngheț, miorlăit sau frunză, să le sădești înăuntru să le dai toate apele dulci să crească și să se înmulțească?!

dar, nu, tu ai ales sarea ochilor, în loc de toate încercările pe care le-ai eliminat, tu ai vrut să fii culmea neputinței, unicul spectator al dramei în nesfârșite ac-te, ai vrut să te golești așa de tot ce se strânsese rău în adăpost... când ar fi fost de ajuns să ceri de la ea o bancă, un azur și un sărut...”

Iară dacă de toate astea străin te afli, o, dragul meu, să nici nu vrei a te-nsoți cu dănele...

O zi de viață

Vreme bună la Millo, palmieri ratați pe malul Senei, surâs candid pe-a-locurile a-locuite. Iată imaginea de vierme și meduză care periclita averea moștenită.

Su-râs coșmar și talpă de hoinar se întrevedea în adevăruri încă nerostite de spaima de a nu se avâta într-un și mai mare haos... Beții și inele risipite fără ca măcar să fie împărtășite... și totuși alungite în atmosfera trecută...

Crezuri departe de vise încolăceau priviri și totuși doar de acolo, de la cei tei și nemâncăți actori...

Fragile forme în care vroia să se închidă, ca pentru a plăti cumva libertatea prelungită și pentru unii depășită, afumată și acum dorindă de răsplată...

Cuvinte aruncate care și-ar fi găsit mormântul în cel mai apropiat iluzionist demult pierdut în măștile pe care nu mai apucă să și le dea jos... și nu pentru că timpul i-ar fi potrivit, ci pentru că le schimbă prea des. Atunci singura soluție care îi rămâne e scamatoria.

Ajuns înfometat și veșnic de așteptat... mereu datorii adunate, iar seara focuri și înghețuri aprinse și stinse la intervale de foșnet de clipă...

Căldură aici, loc de așteptare, de luminare și re-dimensionare, de aruncare în mare și mic... ca înspre o rază de soare.

Așteptare de / cu nerăbdare a somnului care să împlinească starea de veghe degeaba sau nu, petrecută timp de șaisprezece ore în, prin, despre, într-, cu ... pre-pozitii...

Vis și uitare e mare binecuvântare, ne-vis și umblare e mică înnebunare.

La circ

Gânduri amestecă ființa când cu ușurință s-ar putea repezi într-o altă stare care i s-ar părea potrivită ei de până atunci, ei de azi și apoi. Așa se gândi la acrobațiile pe care le-a pierdut a le face mulți ani de-a rândul: momente, stări de noroc și ultima clipită de șansă sau de noroc, salturi de pe un nor de fum al unui scamatorist pe un joben agățat la ușa de la intrarea în cupolă, ture de-a roata și de-a valma printre cei clovni urcați pe prăjine și camfore...

Dar uitându-se mai bine la camfore se gândea ce nepotrivire de cadru... și totuși a fost posibil.

Așa putea și ea sălta dintr-un capac în sac, dintr-un izvor în altul, dintr-o viață-ntr-un circ... apoi

... în povești cu final neașteptat...

Ieșire din imagini

Muzică-imagini-dans-părerii-ritm-mișcare-copacul-toamna iar el, nervi, nervi de gustat și măcinat printre dinți.

Era imaginea care atârna de ultima fărâmbă de adevăr care îmi stârnea amintirea a ceea ce devenise poate o mare greșeală. Zile în care sfârșitul și începutul erau așa de aproape încât pereții afumați dintre ele nici nu se sinchiseau să-și dea întâietate unul altuia. Totul a fost prins la nimerelă iar din învălmășeala stârnită de cei doi nu se mai auzeau decât pașii sărutului stănut și prea îndelung stacojiu. Atunci au început să se avânte în nu știu ce închipuiri despre tot ceea ce cuminte se arăta adesea peste lume. Păcat sau noroc... oricum a trecut, iar din marea învălmășeală am rămas doar eu, care să mă culeg de pe străzi și vise, de pe cupleurii și mileuri.

Operații

De vorbă cu buturuga, observa că lumea e un mare coș în care se adună, nicidecum resturi, ci adunături. De mult prea multe ori înghițim atâtea... unele se duc, iar altele se depun. Lumea aceea care atunci când va fi populată la maximum, fiind prima lucrare, va clădi un mare nimic sau în cel mai bun caz se va autodistruge - unica soluție care să îi dea speranțe de re-umplere. Ea este acea lume în care nu se mai poate șterge pe parcurs nimic, în care nu se adună decât „adunături”, care încarcerează, iar locul de complinire este lespeda de ceară, reîncălzită, retopită mereu, pentru a se introduce alte... și alte..., care să se solidifice în substanță, fără a putea fi extrase. Lucrurile acolo se adună după formula: lucru + lucru + alte lucruri = nimic + nimicuri.

La ce bune adunăturile atunci...

Căci mai bine un coș gol umplut de toturi, decât coșul plin umplut de nimicuri...

astfel coșul gol răstoarnă coșul plin, iar Scăderea, Adunarea.

- *Așa te vreau, vânzătoare!...*

- *Nu glumești?!*

„aș putea merge la un capăt de lume numai cu un suflet mort care să învie o dată cu fiecare lețcaie care-l cumpără, iar eu aș vrea să fiu mereu cumpărătorul care câștigă fiecare negoț. M-aș ruga să aibă cât mai mulți cumpărători pe care să-i dezamăgească, iar eu să fiu astfel mulțumit că eu mă aleg cu rămășițe care nu îi trebuie nimănui, că doar eu le pot găsi întrebuintărea și cu toate acestea la licitație aș arunca și ultima fărâmbă din sufletul viu din mine, pentru a-l cumpăra pe cel mort cu care să mă umplu. Aș încerca poate să îi arăt atunci ce bine este de el că e cumpărat de alții, care așa îi conturează viața, cumpărându-l, pe când noi, ceilalți, veșnici negustori, pornim cu Ea în sacoșe pline, pe care nu le vindem nimănui. Totul este al nostru, iar fărâmba de viață nu ne-o vindem... căci din păcatele noastre nu suntem ca tine, un suflet mort, vânzător de el și câștigătoriu de clipe vii. Tu pleci de la nimic, pe când noi ne naștem cu de toate... ”. Așa grăit-a Vânzătoriu...

când nu mai am putere să clipesc
când nu mai simt în jur nămeți
când nu mai strig, când nu mai fumeg
urc...

Discoteci alternative

(Ce mi-a spus el mie)

„Ritmuri și bâlci de seară cădeau în puterea muzicii unei discoteci. Femei, bărbați și tu împresurau atmosfera cu parfumuri năclăite de fumul de țigară. Iar în puterea haos-ului sau house-ului, doar tu îmi răspundeai înclinărilor de la fiecare măsură pe care eu o simțeam în vârfurile degetului mic de la unghia roasă. Lumini care orbeau privirile fiecăruia, lumini ce se piteau după fiecare umbră, tridimensionând-o cu lacăte care să te facă să pierzi figura unică. Totul era foc de lumină, primar pentru unii, secund pentru alții, momente în care te simți descoperit / i-luminat, e discoteca, cu fum năbădăios care este eliminat de razele ultra-consfințite ale Ei, sunete pierdute de fapt în rumoarea pâclei Ei, mișcări astupate de nebuloasa Ei... așa se acoperea tot, rămânând doar Ea. Doar prezența Ei neconținută îmi incita căutarea: a unui colț, care să fie lipsit de raza Ei, a unui loc în care totul se petrece de la sine, nealterat de Ea, neconfundat cu puterea Ei...

L-am găsit undeva departe, dar acolo, lângă o boxă de 200, chiar în mijlocul bairamului, un loc, peste care cu siguranță trecusem sau pașisem în încăierările la care trebuia să le zicem „dans”, în timpul alungirilor de forme la auzul muzicii. Era un loc în mijloc, era un loc aproape, era un loc de foc... era un loc în sfârșit, întunecat.

Pâlpâia acolo doar teama că acolo se va deschide într-o zi o altă discotecă, pentru a-i face concurență primeia, mocnea acolo visul că acolo se va putea vedea fără lumină, că se vor închide dimineața ochii la lumină, că se va aprinde un foc înăuntru, ce va înghiți în sfârșit umbrele figurilor care-l înconjoară.”

Pete de culoare

Cea mai mare ciudățenie era totuși faptul că el punea puncte albe pe jos, într-o încăpere în care toți aruncau scrum negru. De fapt pătrunderile inopinate ale albului în astfel de încăperi, nu stârnesc decât curiozitate: „de unde alb aici? când și cum a ajuns aici?”, iar răspunsul este unul și satisfăcător tuturor întrebărilor: culoarea alb alunecă din albul de puf, din plăcerea diferenței, din dorința prezenței de una singură... din dragostea de a fi altfel, de a avea curajul să pici într-un loc nepotrivit, de a face lucruri ciudate. Așa, toți cei care cred în alb pe negru, nu își mai adresează nici o întrebare, nu mai dau nici o vină, nu mai găsesc cusur... ci pur și simplu. Ce bine era că atunci Fijik putea să crească în diferența lui, în albul său, imaculat, intangibil... Și totuși despre negru pe alb... nu știu să fi apărut încă...

Partea a doua (variantă)

...sau, ba, poate fi Kijif, ale cărui lacrimi curg doar pentru el... și iarna fulgii cad doar pentru el... și rota se învârte în jurul lui. Acesta e destinul celor care spun „hai să trăim în scrum!”

Trăiți atunci, o, voi, stânci împietrite în marmure de gheață:

„fugiți voi, alămuri de pe luna
stați drepți și biruiți furtuna
iubiți și spuneți: «mi-i tot una...».”

Între viață și moarte este un la murit
tăcere și unul murit vis...

De acolo vine el și nu știu unde
se duce.

Bilet de călător

Oare ce ar putea să îmi dea un cerșetor și o țigancă, care s-au așezat lângă mine, sorbindu-și unul altuia mirosul de tutun agățat de cărja lui și de buleandra ei vapoasă. Din sutele de culori ce sunt izgonite din imaginea-i de mâncătoare înrăită de semințe și mere nespălate, doar una se află în «dezacord armonic» cu ea însăși. E acea (non)culoare care se descață de nenorocirea de a fi singura, nevăzuta, blestemata – negrul.

Dar chiar și cizmele ei înnorioiate se asortează cu mătasea-i, iar vestonul croșetat din două oi are culoarea năfrămii înăsprite deja de sărăcia cu care ea aleargă să își vândă covoarele. Și totuși ei sunt cei care îmi dau însutit mai mult decât argintul pe care eu îl arunc din străchini... ei sunt cei care îmi dau ceva... ea și el.

El, cel cu pantalonii tivțiți doar de timp, îngăimându-și gândurile într-un baston și într-un bilet de călător: „sunt sărac!”, din care se subînțelege chiar și răspunsul: „și ce...”. Însă oare i-a trecut prin cap că ar putea fi în această stare cel mai bogat nemuritor? Din barba-i de trei luni ies fire de minute prelinse în bocancii scorjiți, întinați la atingeri maligne de sâmburii scuipați. S-a gândit el vreodată la palma lui care poate ascunde comoara de mere de aur?

Piața ambulantă din jur este una de negociat, însă cu fiecare client altfel: mie mi se oferă Paharul la 2000-2500 de lei, dar asta depinde și de Vânzător, căci la domnul cu diplomat auriu... la 5000, iar lor, celor care au de oferit cel mai mult, tocmai lor, li se dă tot Coșul. Ei negociază pentru 10 lei și totuși coșul de nuiele care ascunde Sămânța, le revine. Poate la prima coboară și se încarcă și de mere stricate (asta pentru că văd la un măr

stricat mai multă bogăție decât la unul bun – așa și cu oamenii). La a doua chiar că ea era să coboare, pentru simplul motiv că nu avea biletul magic... ce simplu ești exclus din curse!?... noroc că unii oameni mai pot fi și mituiți.

Pe mâna dreaptă el avea ceasul, dar mâna îl purta singură, fără el, ceasul, timpul lui nu s-a oprit niciodată, căci mâna cu ceas pe ea era departe de el, el trăia cu siguranță fără ajutor în primul rând din partea acelei mâini, dar oare chiar avea el nevoie de un astfel de ajutor? Așa și-or fi pierdut toți fericiții ca el, organele, unul câte unul, rămânând încet-încet doar ei singuri, fără suport (nici măcar din partea timpului)... de aceea ei își cer acum dreptul la re-întrupare, spre a putea beneficia de mâini, plămâni sau unghii.

Așa se topeau în jurul meu un cerșetor și o țigancă, lăsându-și părțile din ei prin vagoane ascunse și întunecate, prefăcându-se în unde bântuitoare... până când nu mi-au mai lăsat nimic (?) Ea a plecat cu vânzările ei, iar el s-a coborât în cârja găsită de naș după ce s-a spulberat fumul de țigară dintre vagoane...

Cine i-ar lăsa să moară, căci drumuri sunt prea puține și toate se întâlnesc... măcar o dată în vis.

Soldatul

Într-un surtuc de jandarm fuma, scotea fum pe nări, sprijinit în centură. Nu-mi pot nici acum închipui că nu transmitea nimic, ci doar imaginea unui viitor greu care de câțeva luni cu siguranță îl încerca... chinuit de instrucții, vise care îi aduc nebunia prin luciditatea lor, treziri din somnul cel dulce. Acesta era așadar un om al viitorului... pentru prezent sau trecut nu i se lega mintea, nutrea doar un gând-vid inexistent expresiei. Figura lui, așa cum o vedeam prin geam ascundea celelalte mirosoari, gusturi... nu spunea nimic decât „ce va să vină”. Ce poate fi mai rău decât atât? - acel abătut de gânduri ce îți violează creierul anulându-i celelalte facultăți. Norocul care s-a abătut atunci peste el a fost o pungă de semințe, care scuipate cu atâta sânge îl descărcau de energiile adunate numai și numai pentru viitorul înfocat. El este poate singurul care trăiește pentru ceea ce îl așteaptă, vede un singur punct - viitor - în locul tuturor celorlalte dimensiuni, detașat de ceea ce îi induce gustul fugar al unei semințe sau privirile care îl cercetează acum. Este eroul care se sprijină pe trecutul lui nu pentru a nu cădea, ci pentru a-i ignora dominația, acesta nu mai are nici o importanță, omul acesta s-a ridicat doar pentru viitor, doar pentru ce-i șoptește auxiliarul „a vrea” (cu forma de p. I sg. „voi”).

El exprimă incinte, care sunt acolo pentru a-i domina timpul, pentru a-i reaminti torturi... cu accent pe „u”.

Dar el pleacă și prin fereastră nu se mai vede nimic, chiar și fumul s-a evaporat o dată cu el. A fost asemenea lui, tras în

piept de priviri fumate demult... doar mirosul lui va pătrunde
mereu prin crăpăturile viitorului deschise de el...

Așa s-a surprins și un moment viitor printr-un
supraom al viitorului.

... aici sunt eu și rele ce au trecut
cu mine în vietile, lăcrimile și mortile mele de
până acum...

Toate s-au mers dintr-o mare panime...

Lumină

În așteptarea luminii ei trebuiau să se abată de la planurile făcute. Cel mai greu era pentru cei care se pregătiseră să latre, iar acum erau nevoiți să doarmă liniștiți în întuneric. Uitându-mă în jur, îi vedeam doar pe aceia care nu pot lătra pe întuneric, care nu pot sta drept în fața imprevizibilității întunericului, care la apariția lui se irită și întorc nu doar pagini rămase necitite, ci o întregă lume pe dos... tocmai pentru că pur și simplu la așa ceva nu se așteptau. Singurul avantaj era totuși că se mai putea vorbi (dacă de lătrat nu se putea).

Nu știu de ce mi se spune Peggy, iar când nu le răspund apelativului îmi spun în mine un «ham!» nervos și inconfundabil; însă dacă îmi văd stăpânul, nu mai am curaj și răspund frumos cu un «da?!». Dar toate astea nu mă fac decât să mă gândesc la mine și dubla mea înzestrare... Uite, acum de exemplu, ar trebui să scriu pe întuneric, deși aș fi vrut să citesc, însă cititul chiar nu se poate pe întuneric. Chiar acum stăpânul mă urmărește și aici și nu pot din nou să fac «ham!», ci mă gândesc la colega de cuș(că)etă. Și ea cu siguranță își propusese să facă altceva pe lumină, însă și ei aceasta i-a întors spatele. Așa îmi propun să intru mai bine în vorbă cu câți și mai câți... să răspund cu «da?!» sau «ham!» (pentru mine).

Uite chiar întreb:

- «departe?»
- «la capăt...»
- «dar tu vezi până acolo?»
- «chiar dacă suntem deja acolo, nu am vedea din cauza întunericului»

- «dar uite, nu te mai rețin că mă dor deja mâinile și capul!»
- «dacă te mai doare ceva, e pentru că tu chiar nu ești încă la capăt... uite aici s-a făcut lumină!»
- «ham!».

line ar smorți și mână arzată pe o
icoană ?

line și- ar excusa talentul de pictor pe
fideliile unei linoiei ?

Ideal

A te întoarce înspre o („m”)ul căruia îi poți face bine și nu înspre cel care îți face bine. Așa și el simți că tu ești ceea ce el vrea ca tu să plănuiești, să plămădești și să plăsmuiești... acel gălbenuș care își așteaptă «albinușul» pentru a-și putea împărtăși frânturile și chiar universurile întregi, dar mai ales pentru simplu fapt de a avea cine să îi pună întrebări, să îl iscodească, să îl miluiască... pentru ca astfel să se simtă întreg într-o coajă și să-și fure un „m” în plus de la natura darnică. Dar oare totuși, cum ar trebui să arate acel «albinuș» pentru a-i da puteri răpitoare geamănului?... Va fi acela care nu-l va lăsa să se crape la nimic... și mai ales la frig; iar dacă va fi totuși să îi curgă ochii din lacrimi, atunci îi va pescui pe fiecare înainte de a se îneca de-a binelea într-o farfurie sau o tigaie.

Va fi acela care-i va spune «mai rămâi!» atunci când va fi cuprins de valul cel mare și va fi dus de viforul ajungerii la mal.

Va fi acel surd care va auzi (ne)chemarea și (ne)strigarea muțeniei lui, uitând de apele ce-l cheamă-nspre declanșarea furtunii.

El n-o să se mai spargă astfel, și va deveni oul-hoț care-și fură „m”-ul de la fire.

Atunci sporește doamne hoția!